

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **S. O.**, evidenční číslo X, státní příslušnost X, t.č. na adrese X zast. Mgr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013, č.j. OAM-295/ZA-P08-P07-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013, č.j. OAM-295/ZA-P08-P07-2013, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tj. z důvodu opakovaně podané žádosti, aniž by uváděla nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení

mezinárodní ochrany v předchozím řízení a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastaveno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný po stručné rekapitulaci předchozí žádosti žalobkyně, která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 24.5.2010 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, konstatoval, že již v rámci řízení o této první žádosti objektivně posoudil veškeré žalobkyní uváděné důvody odchodu z vlasti, svou argumentaci podložil dostupnými informacemi o zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Nigérii, tak i z hlediska individuálního posouzení případu žalobkyně. Dospěl přitom k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany žalobkyni. K žalobkyní uváděným skutečnostem v opakované žádosti ze dne 12.9.2013 žalovaný konstatoval, že jsou zcela totožné s předchozí žádostí, tj. snaha o legalizaci pobytu poté, co žalobkyni nebyl udělen pobyt na základě evidentně účelově uzavřeného manželství s občanem ČR a tvrzení, že ve vlasti již nemá žádné rodinné příslušníky. Neuvedla tedy žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Dále uvedl, že z všeobecně dostupných informací je mu známo, že v zemi původu žalobkyně nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru žalovaný v předchozím řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“), § 25, § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby právním zástupcem žalobkyně uvedla, že správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a pochybil, když řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil pro shledanou nepřípustnost dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Namítá dlouhodobě neuspokojivou bezpečnostní situaci v Nigérii, kde dochází k nábožensky motivovaným vraždám, bombovým útokům, jež má na svědomí především radikální islamistická teroristická sekta Boko Haram, která usiluje o vytvoření muslimského státu, založeného na striktním výkladu práva šaría. Vytýká žalovanému, že opomíjí skutečnost, že počátkem roku 2014 došlo v Nigérii opět k eskalaci násilí, bylo zabito více než 600 lidí a nejpravděpodobnějšími pachateli jsou příslušníci Boko Haram (zpráva Amnesty International ze dne 28.2.2014). Vzhledem k tomu, že žalobkyně je křesťanského vyznání, má důvodnou obavu z nábožensky motivovaných útoků vůči své osobě, před nimiž nigerijské bezpečnostní složky nedokáží křesťany efektivně chránit. Její rodiče, kteří působili jako kazatelé, byli islamistickými extremisty zavražděni a návrat do země by pro ni měl po psychické stránce nepříznivý dopad. Dále žalobkyně namítá velmi nízký standard ochrany lidských práv v Nigérii. Má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b), protože je křesťanského vyznání a v případě návratu do vlasti jí hrozí stejný osud, jaký postihl její rodiče. Žalobkyně je názoru, že pokud správní orgán neshledal dostatečné důvody pro udělení azylu, měl rozhodnout alespoň o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V jejím případě spočívá hrozící vážná újma v ohrožení života z náboženských důvodů. Má za to, že neposkytnutím mezinárodní ochrany se žalovaný dopouští porušení zásady non-refoulement. Konečně žalobkyně namítá, že nucený návrat do Nigérie by pro ni představoval výrazný zásah do soukromého a rodinného života, který nyní realizuje na území ČR, kde v současnosti žije se svým přítelem, s nímž chce založit rodinu. V České republice si již vytvořila

potřebné zázemí, které naopak ve státě jejího původu chybí. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Hradci rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, znění pozdějších předpisů („s. ř. s.“) a rozsudkem ze dne 18. 9. 2014, č. j. 32 Az 8/2014 -52 žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud nejprve zrekapituloval obsah předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobkyně poprvé požádala o mezinárodní ochranu v ČR dne 5.5.2010, žalovaný rozhodnutím ze dne 24.5.2010 tuto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 56 Az 73/2010-20 ze dne 28.12.2010 žalobu žalobkyně zamítl a Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) usnesením č.j. 2 Azs 10/2011-45 ze dne 10.8.2011 kasační stížnost žalobkyně odmítl pro nepřijatelnost. V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobkyně podala dne 12.9.2013, uvedla, že je národnosti Edo, křesťanského náboženského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Ve vlasti již nikoho nemá, její rodiče (otec byl pastor) byli zabiti kvůli válce mezi muslimy a křesťany (datum jejich úmrtí si nepamatuje). Z vlasti odjela 18.6.2009 za svým manželem, občanem ČR, za kterého se v Nigérii provdala v roce 2008. Její příbuzní se sňatkem nesouhlasili, a proto jí řekli, ať jde za manželem do ČR. V případě návratu se obává, že v Nigérii nebude v bezpečí, může být zabita. Dále uvedla, že o mezinárodní ochranu žádala v ČR již v roce 2010, řízení bylo ukončeno, bylo jí odebráno vízum a řečeno, že se musí vrátit do Nigérie. Vrátit se však nemůže, protože se obává zabití a nemá tam žádnou rodinu. ČR je pro ni cílovým státem, chtěla by pracovat jako kadeřnice a žít rodinným životem. Soud dále konstatoval a citoval informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že porovnal důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody, které žalobkyně uváděla v předchozím pravomocně ukončeném řízení a uzavřel, že v nově vedeném řízení žalobkyně neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. V žalobě tvrzené ohrožení života z náboženských důvodů nelze považovat v případě žalobkyně za novou skutečnost, která jí nebyla známa v předchozím řízení. V prvním řízení žalobkyně žádné konkrétní obavy související se svou vírou neuvedla a neučinila tak ani v současné žádosti. Poprvé je tato skutečnost zmíněna až v žalobě, a proto ji krajský soud hodnotí jako účelovou. Krajský soud dále konstatoval, že v žalobě namítaný nízký standard ochrany lidských práv v Nigérii nespadá pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, rovněž není důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany podle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z azylového příběhu žalobkyně je dle názoru krajského soudu zřejmé, že Nigérii opustila proto, že následovala svého českého manžela do České republiky. Vlast neopustila pro některý z azylově relevantních důvodů. K namítanému zásahu do soukromého a rodinného života soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rodinné vazby na území České republiky nelze považovat za

důvod pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně kasační stížností.

Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 20.2.2015, č.j. 5 Azs 164/2014-28 kasační stížnosti žalobkyně vyhověl, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) ve svém zrušujícím rozsudku předně uvedl, že se ve své judikatuře k problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany vyslovil již mnohokrát. Konkrétně v rozsudku ze dne 30.6.2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, uvedl, že *„[p]odává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon [...] o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě § 10a písm. e) zákona [...] o azylu, posoudit žádost jako nepřipustnou.“* V této souvislosti se vyslovil rovněž k rozsahu přezkumné činnosti správních soudů tak, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud jen, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech nevěděl nebo je nemohl z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 8.9.2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74). NSS dále konstatoval, že institut opakované žádosti o mezinárodní ochranu neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly mít vliv na postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času; např. se může jednat o změnu situace v zemi původu žadatele či o změnu ve vztahu k jeho osobním poměrům (např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky; viz rozsudek NSS ze dne 5.11.2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57, publ. pod č. 1943/2009 Sbírky NSS). NSS ve vztahu k projednávané věci uvedl, že žalovaný této své povinnosti dostál. Současně uvedl, že žalovaný, který rozhodoval napadeným rozhodnutím dne 17.12.2013, nemohl s ohledem na den vydání rozhodnutí zohlednit případnou změnu bezpečnostní situace v Nigérii, která nastala počátkem roku 2014 a v průběhu tohoto roku, jak žalobkyně namítá v žalobě a kasační stížnosti. Rozhodnutí žalovaného považuje NSS za přezkoumatelné, žalovaný se, byť relativně stručně, dostatečně přezkoumatelným způsobem zabýval vývojem bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně. Žalovaný především vycházel z dostupných zpráv o situaci v Nigérii, popsal bezpečnostní situaci a její vývoj v souvislosti s útoky teroristické islamistické skupiny Boko Haram, které započaly již v roce 2009, a popsal rovněž území Nigérie, na kterém k těmto útokům dochází. V této souvislosti žalovaný hodnotil i přístup státních orgánů k řešení daných bezpečnostních rizik a neopomněl ani problémy v nigerské deltě, které spočívají v útocích na ropná zařízení. NSS konstatoval, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal i s otázkou změny bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně na základě opatřených zpráv.

K otázce povinnosti krajského soudu vypořádat se s žalobními námitkami, které poukazují na zhoršení bezpečnostní situace v zemi jejího původu po vydání žalobou

napadeného rozhodnutí, NSS předně uvedl, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v prosinci 2013, tj. ještě před událostmi, které nyní uvádí žalobkyně v žalobě a kasační stížnosti. NSS upozornil na to, že uvedené pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. neplatí bezvýjimečně, neboť podle rozsudku NSS ze dne 22.4.2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131: „Krajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. [...] Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ NSS uvedl, že uvedené závěry lze aplikovat i v posuzovaném případě. Současně upozornil na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96: „Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgán je povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly

bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.“

NSS poté ve vztahu k projednávané věci uvedl, že krajský soud se konkrétními žalobními námitkami zabýval jen obecně, blíže své závěry neodůvodnil a konkrétně se nezabýval zejména sdělením žalobkyně, že od počátku roku 2014 došlo k podstatnému zhoršení bezpečnostní situace v Nigérii v souvislosti se zintenzivněním činnosti teroristické islamistické organizace Boko Haram, a to i v oblasti Benin City, ze které žalobkyně pochází, přičemž nigerijské orgány jí nejsou schopny poskytnout dostatečnou ochranu a její vycestování by bylo v rozporu se zásadou non refoulement, a že na základě této nově vzniklé situace, kterou po skutkové stránce popsala, jí i v oblasti, odkud přišla, hrozí pronásledování z náboženských důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, jakož i vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. NSS krajskému soudu vytkl, že předmětné žalobní námitky nehodnotil ani z pohledu možného výše popsaného odchýlení se od § 75 odst. 1 s. ř. s., konkrétně se nezabýval tím, zda se po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného a od doby jeho předchozího pravomocného rozhodnutí o žádosti stěžovatelky zásadním způsobem nezměnila situace v zemi původu žalobkyně, a to i v oblasti, z níž pochází, a zda by tato změna mohla zakládat opodstatněnost její nynější nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. NSS uzavřel, že krajský soud se dostatečně nevypořádal s argumentací uvedenou v žalobě, jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný, proto jej NSS zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným NSS v tomto rozsudku. Pro úplnost NSS dodal, že teprve v kasační stížnosti žalobkyně uvedla, že je těhotná se svým přítelem, proto se v dalším řízení bude muset krajský soud také zabývat také touto novou skutečností včetně otázky, zda není důvodem pro neaplikaci 75 odst. 1 s. ř. s. (s odkazem na výše uvedené) s ohledem na možný zásah případného vycestování žalobkyně do jejího rodinného a soukromého života z toho plynoucí a za současného posouzení, zda může jít o důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

V novém řízení projednal krajský soud žalobu bez jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Z výše uvedeného je zřejmé, že v důsledku vytčených vad učiněných Nejvyšším správním soudem, nezbylo krajskému soudu, který je vázán názorem NSS, než přehodnotit své dosavadní závěry. Krajský soud vzal při novém rozhodování do úvahy zejména skutečnost, že ke zhoršení bezpečnostní situace v Nigérii došlo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, situace se vyostřila v roce 2014 zejména v důsledku působení islámské radikální skupiny Boko Haram. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti i ze sdělovacích prostředků známo, že v Nigérii i nadále přetrvává neuspokojivá bezpečnostní situace v důsledku přetrvávajících útoků a únosů (žen i dětí) ze strany Boko Haram. Např. ve zprávách idnes ze dne 20.3.2015 se uvádí, že Boko Haram se snaží na území severonigerijských států Borno, Yobe a Adamawa a v přilehlých oblastech Nigeru, Čadu a Kamerunu vytvořit po vzoru

organizace Islámský stát vlastní chalífát s přísnými islámskými zákony. Při útocích islamistů za posledních šest let zahynulo v Nigérii asi 13 000 lidí. Z domovů uprchlo asi 3,2 milionu obyvatel země.

S odkazem na výše uvedené a citovanou judikaturu NSS dospěl krajský soud k závěru, že v daném případě je nutné prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým skutečnostem, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu a které by mohly být relevantní pro možné udělení azylu žalobkyni dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu hrozícího pronásledování z náboženských důvodů, jakož i pro posouzení vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. V neposlední řadě je třeba zhodnotit i další novou skutečnost, kterou žalobkyně uvedla až v kasační stížnosti, a to její těhotenství. Tato skutečnost pak má dopad na její soukromý a rodinný život při posuzování otázky jejího případného vycestování zpět do země původu. Krajskému soudu proto nezbylo než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm správní orgán zhodnotí nové skutečnosti, které nastaly až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí a opětovně rozhodne o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala dne 12.9.2013 v intencích pokynů Nejvyššího správního soudu, když krajský soud jsa vázán jeho právním názorem se k jeho závěrům přiklonil a dovoluje si na ně plně odkázat. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, by měla právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně náklady řízení nežádala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. května 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně